

Θάυμα στην Κωνσταντινούπολη στο ναό των Αγίων Θεοδώρων Βλάχκας

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα / Ορθόδοξη πίστη](#)

Η Κωνσταντινούπολις δεν είναι μόνον η Πόλις των αγιασμάτων μα και των θαυμάτων. Δεν αναφέρομαι σε δικές μου περιπτώσεις γιατί πιστεύω στο «οράτε, μηδενί είπητε». Έχω ακούσει πολλές διηγήσεις για θαύματα πού γίνονταν και γίνονται στην Πόλη.

Μεταφέρω εδώ την προσωπική μαρτυρία ενός κατά πάντα σεβαστού και αξιόπιστου, πρεσβυτέρου της Πόλεως. Η διήγησις είναι μαγνητοφωνημένη και βιντεοσκοπημένη. Δεν προσθέτω ουδέ κεραϊάν. Απλώς απομαγνητοφωνώ. Προσθέτω μόνον ότι **ο ναός είναι των Αγίων Θεοδώρων Βλάχκας**. Έχει σημασία αυτό.

«Εδώ ήμασταν, ακριβώς, εμείς που ζήσαμε την νύχτα των γεγονότων πιο έντονα από κάθε άλλον. Εμείς ήμασταν εδώ πέρα, εδώ ήταν το κελλί μου, εδώ μέσα, και μέναμε εδώ πέρα και σε μία στιγμή... Εδώ μέσα, από αυτή την πλευρά, άλλος τόσος κόσμος, μαινόμενος, ρήμαζε, χτύπαγε, έσπαγε, στο τέλος βάλανε και φωτιά, βγάλανε ένα λαμπτήρα, βάλανε μια δέσμη κεριά, δημιούργησαν βραχυκύκλωμα και πήραν αμέσως, οι εγκαταστάσεις ήταν παλιές, είχαν ξεραθεί τα καλώδια, δεν ήταν

σαν τα τωρινά τα πλαστικά...

Εμείς ήμασταν μέσα. Ευτυχώς, ο Πέργης εκείνη την βραδιά ήταν στο Πατριαρχείο, διάκονος της σειράς μου φαίνεται ότι ήτανε, και ήταν της υπηρεσίας, είχε μείνει μέσα μαζί με τον Πατριάρχη, τότε εκείνος δεν ήτανε εδώ πέρα, κατά θεϊκή σύμπτωση δύο μέρες προηγουμένως, Πέμπτη έγιναν τα γεγονότα, Τρίτη έφυγε η κόρη μου με την πεθερά μου και δεν ήταν εδώ πέρα, ήταν μικρή τότε η κόρη μου, ήταν τεσσάρων χρονών, πέντε περίπου, έφυγαν εκείνοι και ήμασταν εδώ πέρα ο πεθερός μου, η πρεσβυτέρα και εγώ, η αδελφή του Αγίου Πέργης και εγώ.

Λοιπόν για μια στιγμή παραβίασαν αυτοί την κάτω πόρτα, αυτοί, παραβίασαν την σιδερένια πόρτα, κατάφεραν και μπήκαν μέσα, μετά ανεβήκανε πάνω και η πάνω η πόρτα πραγματικά ήταν -αν και ξύλινη- από τις πόρτες τις απαραβίαστες -παλιό ξύλο χοντρό- τόσο και όμως και αυτή την σπάσανε και μπήκανε μέσα. Αυτός πού έσπασε την πόρτα κράταγε ένα τόσο κομμάτι ξύλο από γαλαζιανό, και η πρεσβυτέρα νόμιζε ότι επρόκειτο περί ανθρώπων πού θα έχουνε ίσως και ένα ίχνος ευσπλαγχνίας κ.λπ. και κοιτούσε να προστατεύσει τον... -γιατί στόχος αυτών ήταν οι κληρικοί και οι εκκλησίες- κυρίως τον πατέρα της, βέβαια έστω και εμένα και της δίνει εκείνος με κείνο το... μία στο κεφάλι...

Εκείνη, ευτυχώς, από Θεού, είχε την ετοιμότητα και έσκυψε και την πήρε λίγο εδώ, την έσκισε μόνο (δείχνει στο πλάι του λαιμού). Εγώ εκείνη την ώρα είπα στον πενθερό μου ότι, πάει η Άννα, εγώ νόμιζα ότι από το χτύπημα έπεσε, με τέτοιο χτύπημα αν έπεφτε εκεί δεν θα σηκωνόταν. Τέλος πάντων, μετά εδώ πέρα είχε μία πολύ ωραία... τώρα πώς το λέτε εσείς στην Αθήνα (ξύνει το κεφάλι) το σαλκίни, ένα πού μυρίζει, πού έχει στην σχολή, εκείνο πού είναι στην είσοδο της σχολής.

Ο πατέρας Δοσίθεος λέει: γλιτσίνια

Η Ελένη λέει: πού είναι σα σταφύλια.

Ένα τέτοιο είχε εδώ πέρα. Οπότε άρχισε από εδώ πέρα η φωτιά (δείχνει μέσα στο ναό και προς τα έξω) μεταδόθηκε σε κείνο (δείχνει το μέρος της αυλής πού ήταν το φυτό) και αυτό άρχισε να καίει τα παράθυρα εκεί πέρα, αλλά η πυροσβεστική δεν μπορούσε να κάνει τίποτα διότι αλλού, ο κόσμος ανέτρεψε τις αντλίες για να μην πάνε στον προορισμό τους και άλλου με το ξυράφι έσχισαν την σωλήνα για να μή δώσουν νερό.

Για μια στιγμή, από δώ κάτω στην γωνία υπάρχει ένας φούρνος και είπαν και μεις θα πάρουμε φωτιά και έτσι επείσθησαν να ρίξουν νερό. Η εκκλησία είχε καεί, σε 20 λεπτά ήταν... για μια στιγμή έπεσε και η στέγη· τότε ήταν η κάμινος πραγματικά

πού εξεκαύθη επταπλασίως, τότε έπεσε εκείνη όλη η στέγη το βάρος των κεραμιδιών, μία ζέστη, μία λάμψη, τώρα εκεί τι να κάνουμε, πώς να μείνουμε, γιατί θα καιγόμαστε. Τέλος πάντων κάπως κατεβήκαμε από εδώ πέρα, είπαμε να φύγουμε. Πού να πάμε όμως; Παντού γύρω-γύρω είχε κόσμος ακούγαμε και από όσους μένανε τριγύρω τις φωνές για βοήθεια – σε ποιόν να πάς να ζητήσεις και σύ άσυλο. Εμείς κατεβήκαμε εδώ πέρα (και δείχνει την είσοδο του σπιτιού του).

Τώρα εγώ το αποδίδω σε θαύμα των Αγίων Θεοδώρων, εσείς πώς το ερμηνεύετε αυτό είναι άλλο θέμα. Μόλις βγήκαμε εδώ κάτω μαινόμενοι ούτοι με ρόπαλα στα χέρια, με σίδερα, με λοστούς, με κάτι άλλα ξύλα με καρφιά μπηγμένα στις άκρες, ό,τι φαντασθείτε, ό,τι φονικό όπλο «μετά μαχαιρών και ξύλων» αυτό ήταν πραγματικά. Ίσως αυτοί ήταν το χιλιαπλάσιο αυτών πού πήγανε στο Χριστό μετά μαχαιρών και ξύλων. Εμείς τώρα τι να κάνουμε, φτάσαμε εδώ πέρα... εδώ δίπλα μας ήταν ο αστυνομικός σταθμός, να πάμε στον αστυνομικό σταθμό, να ζητήσουμε άσυλο, αν και η αστυνομία δεν μας δεχτεί τότε θα υποστούμε αυτό πού...

Βγήκαμε εδώ πέρα σε αυτό τον κόσμο μέσα πού κυριολεκτικά βελόνι να έρριχνες δεν θα έπεφτε, κάπου θα σκάλωνε, δεν υπήρχε χώρος άδειος. Μόλις βγήκαμε στην πόρτα, εδώ πέρα, έρχονται δύο νεαροί καλοντυμένοι, χωρίς να κρατούν όπλα, ούτε ξύλα, ούτε τίποτα, πολύ καλοντυμένοι, γραβατωμένοι. Μας πλησίασαν:

- Πού θέλετε να σας πάμε; μας είπαν, πού θέλετε να σας πάμε;
- Στην αστυνομία να μας πάτε.
- Εντάξει, ελάτε.

Και αυτός ο κόσμος ο οποίος ήτανε εναντίον μας και εμάς είχε στόχο – αυτοί φώναζαν και έλεγαν:

- Ανοίξτε δρόμο να περάσουν οι Ιερείς.

Και όλοι παραχώρησαν και περάσαμε και πήγαμε στην αστυνομία. Λοιπόν, εγώ λέγω ότι ήταν οι άγιοι Θεόδωροι οπωσδήποτε, δεν μπορούσε να ήταν άλλος κανείς, οι Άγιοι Θεόδωροι ήταν, η επέμβαση, η αποστολή των Αγίων Θεοδώρων για να μπορέσουμε να σωθούμε και σωθήκαμε. Όταν γυρίσαμε πίσω την άλλη μέρα το σπίτι ήταν κατεστραμμένο, λεηλατημένο, τίποτε, τα πάντα είχαν καταστραφεί. Εγώ δεν είχα ούτε παπούτσια να φορέσω, ούτε λεφτά μας είχαν μείνει, τα πάντα τα πήρανε, τα καταστρέψανε όλα.

Ήμασταν και νιόπανδροι τότε και είχαμε εδώ πέρα τα γυαλικά... και πατούσαμε και όσα γυαλικά είχανε μείνει γερά τα σπάγαμε εμείς, γιατί δεν μπορούσαμε, πατούσαμε εκεί πέρα. Και ύστερα από όλα αυτά, αφού καταστράφηκε όλο το σπιτικό μας, με τον άγιο Πέργης μας έδωσαν αποζημίωση 5.000 λίρες τότες και με αυτές κάναμε από ένα παλτό. Μόνο αυτή ήταν η αποζημίωση».

*Απο το βιβλίο του αρχιμ. Δοσιθέου: «Θέλω να πιω όλο το Βόσπορο»,
Γ' Έκδοσις Νοέμβριος 2000*

Πηγή: xristianos.gr